

na to, kako bi se dalo odvrniti, da dežela ne oboža popolnoma.

Pomoč taka je to, da se krajem, ki kaj pridelajo, odpre pot, da morejo na prodaj peljati svoj pridelek.

Okolica metliška in črnomaljska pridelujete posebno vino, — ako tega svojega pridelka prodati ne morete, obožati morate popolnoma. Strašna gora Gorjanec zapira belim Kranjcem pot, da s svojim dobrim vinom ne morejo v gornjo deželo; ko bi pa železnica šla skozi njih kraje ali saj blizu njih, bi lahko dober kup vozili dobro svoje vino na gorensko stran in ga le-sèm prodajali. Kar pa se tiče vina ondašnjega, je gotovo, da je že zdaj dobro, da se pa bo lahko merilo z vsakim drugim vinom, kadar bojo jeli v kleti (hramu) ž njim umnejše ravnati kakor ravnajo še zdaj.

Po vsem tem tedaj predlagam sl. kupčijski zbornici: naj priznava potrebo železnice, kakor sem jo popisal, za dolensko stran, in ako potrdi moje misli, naj stori vse, kar je treba, da se napravi toliko zaželjena železnica. —

Po nasvetu predsednikovega namestnika gosp. Samasa-ta je zbornica soglasno sklenila, da se tudi ta predlog priporoči sl. ministerstvu.

Kako bi se vsi Slovani najlože naučili vseh slovanskih jezikov. *)

Spisala naj bi se za vsak slovansk narod taka slovnica, ki bi, kolikor mogoče na kratko, razkazovala enakosti in različnosti vseh družih slovanskih jezikov, in sicer:

1. za Slovence, v slovenskem jeziku pisana, naj bi kazala, v čem je enak slovenski jezik hrvaškemu (ali srbskemu), potem českemu, poljskemu in ruskemu, in v čem se od njih razlikuje;

2. za Hrvate ali Srbe, v njih jeziku pisana, naj bi razkazovala ravno to od slovenskega, českega, poljskega in ruskega jezika;

3. za Čehe, v češčini pisana, naj bi razlagala vse to od hrvaškega, slovenskega, poljskega in ruskega jezika;

4. za Poljce, poljski pisana, naj bi spet razkazovala enakosti in različnosti vseh družih slovanskih jezikov s poljskim, in

5. za Ruse, v ruščini pisana slovnica, naj bi ravno to razlagala od vseh družih slovanskih jezikov.

Taka slovnica naj bi se potem v dotični deželi vpe-ljala po vseh gimnazijah in realkah. Slovenska taka primerjajoča slovnica po slovenskih deželah, hrvaško-srbska po Hrvaškem itd. Šolska mladina bi se po tej poti igraje naučila vseh slovanskih jezikov toliko, da bo lahko razumela vsako slovansko delo. Tako bi postala cela slovanska literatura lastnina vseh Slovanov skup in vsacega slovanskega naroda posebej, in ne bi trebalo toliko ptujim knjigam v slovanske kraje poti odpirati, a domačim slovanskim je zapirati.

Po tem načinu bi tudi najbolje razvidili, kako se ima slovansko narečje slovanskemu bližati, da dosežemo tudi mi Slovani skoraj to, kar so dosegli pred nami vsi omikani narodi, to je — en občen jezik. Do tistih-

mal pa bi saj vsak omikan Slovan razumel vse slovanske narečja. In tako bi bile široke vrata odprte vsaki slovanski knjigi.

Val. Lužnik.

Jugoslavenstvo.

* *Bosiljak, list za mladež.* Urednik i vlastnik Ivan Filipović.

Prvi list tega novega časnika, vzlasti mladini namenjenega in v našem listu že oznanjenega, je prišel na svetlo. Lepo je spolnil, česar smo pričakovali od vrlega vredništva: gradiva izvrstnega na vsako stran hranuje v sebi. Da vidijo bravci naši, da ni težko razumeti hrvaščine, jim damo za poskušnjo iz njega pesmico:

Sokol i njegova majka.

Od Napoleona Špun-Stričića.

Mladjan soko na kamenu sjedi,
Sjetno sjedi a u nebo gleda;
U visinu letio bi rado,
K sunašcu ga srce vuče mlado,
Al sokoli besjede mu stari:
„Miruj, diete, mladosti nekvari;
Nisu za te visine bezkrajne
Ni sunčane carevine sjajne.
Sunce bi ti krila izgorilo,
Vid bi jasni tebi zasliepilo —
Miruj, diete, doma s' drži svoga.“
Sluša majka sokola staroga,
Sluša stara, a svjetuje sina:
„O moj sinko, dušo materina!
Ako tebe k suncu želja vuče

I u tebi smjelo srce tuče —
A ti leti nebu pod oblake,
Povriedit te neće sjajne zrake:
Tko se boji, samo tom krilašča
Pali vatra ognjena sunašca —
Tebi sunce pozlatiti će krilo
Jer je nebu smjelo srce milo.“
Tako sinku majka govorila
Sokola si mlada ohrabrila.
Diže sinak ponosito čelo,
Na lakih se krilih diže smjelo.
Do sunca je jarkog doletio —
Zlatna krila natrag je donio.
Zlatna krila sinku dika bila,
A majka se sinkom ponosila.

Tri dni v Zagrebu.

Spisal Dr. Ž.

(Dalje.)

Iz muzeje krenili smo jo na ravnost po stopnicah v prvo nadstropje ne ravno velike, vendar prav lične hiše, in bili smo v poslopih društva „dvorana.“ Varh muzeje tudi sluga „dvorane“, bil nam je vodnik. Koj pri vhodu je mala sobica, kjer se obleka odlaga, poleg nje kavana z dvema sobama; od tod stopimo v čitalnico, jako lepo in pripravno sobano, z obilnimi nemškimi časniki, med katerimi so slovanski skor da bele vrane! Zraven čitalnice je dvorana, od ktere ima menda celo društvo svoje ime. Krasno poslopje je pravilno na štiri vogel zidano, na treh straneh z galerijo obdano. Vse je okusno in lično. Prostora za ples je malo več kot v ljubljanski čitavnici.

Ker je poldne že davno minulo, hitel sem, da mož beseda ostanem, na „ručak“ k gostoljubnemu gosp. prefektu bogoslovja zedinjenih Grkov, kamor sem bil tako prijazno povabljen. Gospoda župnika še ni bilo domá; sprejel me je ljubeznjiv mlad bogoslovec, mi razkazal stanovanje svojega ravnatelja, imenoval mi na stenah viseče slike slavnih grških škofov in se sploh tako izvedeno obnašal, da mi vedno ostane v dragem spominu. Med tem dospè moj gostoljubni prefekt domú, in ker je bilo pripravljeno že vse, sedemo koj za mizo k izvrstnemu obedu. Prav židane volje smo bili; razgovarjali smo se med obedom o Slovencih in njihovim slovstvu; napitnice, v katerih so Hrvatje mojstri, se ve da, niso izostale, in ker je moj gostoljubni ravnatelj napival posamesnim veljakom slovenskim, napil sem jez navdušenega srca na dolgo zdravje „prvemu Slovanu“ milostljivemu vladiku djakovaškemu, preblagemu podporniku naroda jugoslovanskega, tudi nam Slovencem priljubljenemu škofu Strosmajer-u. Take in enake napitnice vrstile so se, in po prijaznem razgovoru pretekkel je čas, ko bi bil trenil. Predno sem se nadjal,

*) Ta misel je po našem mnenju tako praktična in se tako lahko izpeljati dá, da je vredna pomislika od vseh strani in vseh dežel, ktere zadeva. Da se pa pozornost obrne na to prevažno idejo, treba, da sl. vredništva vseh slovanskih znanstvenih časnikov blagovolijo gosp. Lužnikov predlog vzeti v svoje liste in ga tako izročijo učenim Slovanom v prevdarek. Da se najdejo možje, ki so v stanu spisati take slovnice, ni dvombe. Kadar pa imamo slovnice, hajd v šole ž njimi — in vse je storjeno! Vred.